

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา (Mental Retardation)

หมายถึง "สภาวะที่พัฒนาการของจิตใจหยุดชะงัก หรือเจริญเติบโตไม่เต็มที่ แสดงลักษณะเฉพาะโดยมีระดับสติปัญญาต่ำหรือต่ำกว่าปกติ พัฒนาการทางกายล่าช้ากว่าปกติ มีความสามารถจำกัดในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

ความหมายอีกแง่หนึ่ง หมายถึงเด็กที่มีพัฒนาการทางสมองไม่สมบูรณ์ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ด้วยประการใด ๆ จึงจำเป็นต้องมีผู้คอยแนะนำช่วยเหลือ ไม่สามารถเรียนร่วมชั้นแบบตลอดเวลา กับเด็กในโรงเรียนปกติได้ มักจะถูกชักจูงง่าย ลืมง่าย ระดับความปัญญาอ่อนมีตั้งแต่ขนาดความรุนแรงมากปัญญาอ่อนเล็กน้อย เป็นต้น ความเจริญเติบโตล่าช้าทั้งทางด้านร่างกายและสติปัญญา สมองเล็ก และมักมีหัวใจพิการด้วย (วาริ ธีระจิตร, 2537)

กระทรวงสาธารณสุขร่วมกับองค์การอนามัยโลก ได้ทำการสำรวจปัญญาอ่อนในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2510 พบว่ามีประมาณ 1% ของประชากร 25 ล้านคน ในขณะนั้นคือราว 250,000 คน ปัจจุบันนี้คาดว่ามีเด็กปัญญาอ่อนในประเทศไทยประมาณ 570,000 คนต่อประชากร 57 ล้านคน

การแบ่งระดับปัญญาอ่อน แบ่งได้ 2 ระดับ

1. การแบ่งตามระดับความสามารถของเชาวน์ปัญญา (Intelligence quotient)

แบ่งได้ 4 ระดับ

1. ปัญญาอ่อนระดับรุนแรงมาก (Profound grade) มีระดับเชาวน์ปัญญา 0-20 เด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้เลย ถึงได้ก็เล็กน้อยมาก ต้องได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น พี่เลี้ยง ครู พ่อแม่อยู่ตลอดเวลา จะมีลักษณะพูดไม่ได้ เรียนไม่ได้ ฝึกกิจวัตรประจำวันได้เล็กน้อยมาก อาจจะไม่ได้เลย

2. ปัญญาอ่อนระดับรุนแรงหรือขนาดมาก (Severe grade) มีระดับเชาวน์ปัญญา 21-34 เด็กกลุ่มนี้เรียนไม่ได้ แต่พอฝึกในสิ่งง่าย ๆ เช่นการช่วยเหลือตนเอง แต่ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือแนะนำจากครู ผู้ปกครอง หรือพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองเรื่องกิจวัตรประจำวันการเข้าสังคม และการป้องกันอันตรายได้

3. ปัญญาอ่อนระดับกลาง (Moderate grade) หรือที่พอฝึกอบรมได้ (Trainable) มีระดับเชาวน์ปัญญา 35-49 เด็กพวกนี้มีระดับสติปัญญาอ่อนที่สามารถฝึกหัดได้เรียนทักษะง่าย ๆ เกี่ยวกับการทำงาน การเข้าสังคมและการช่วยเหลือตนเองได้ดี

4. ปัญญาอ่อนระดับเพียงเล็กน้อย (Mild grade) หรือที่เรียนหนังสือได้ (Educable) มีระดับเชาวน์ปัญญา 50-70 เด็กกลุ่มนี้มีความสามารถใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่ต้องมีการช่วยเหลือในด้านการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม เด็กเหล่านี้สามารถที่จะดำเนินชีวิตในสังคมได้ และสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด

บางกรณี อาจแบ่งออกได้เป็น 5 ระดับ โดยระดับที่ 5 เป็นระดับที่เรียกว่า เรียนช้าและเรียกเด็กกลุ่มนี้ว่าเด็กเรียนช้า (Slow learner) เป็นเด็กที่พอเรียนได้ ยกเว้นวิชาที่เป็นวิชาการมาก ๆ จะเรียนไม่ได้ สามารถเรียนได้จบชั้นมัธยมแต่ก็เป็นไปด้วยความยากลำบาก ปัจจุบันนี้ไม่จัดอยู่ในพวกเด็กปัญญาอ่อนเพราะสามารถเรียนอยู่ในชั้นปกติได้ เพียงแต่ปรับวิธีการสอนให้เหมาะสม

2. การแบ่งระดับปัญญาอ่อนตามพฤติกรรม อาจสังเกตพฤติกรรมได้ดังนี้

1. พวกแรกที่มีปัญญาอ่อนขั้นรุนแรงมาก จะมีความสามารถต่ำกว่าเด็กอายุ 3 ขวบ อาจพูดออกเสียงได้บ้าง ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ต้องมีคนคอยดูแลใกล้ชิด

2. พวกปัญญาอ่อนขั้นรุนแรง หรือขนาดหนัก พวกนี้จะมีสติปัญญาเพียงเด็กอายุไม่เกิน 3 ขวบ มีความสามารถในการพูดโต้ตอบ เข้าใจความหมายน้อยมาก พอจะมีการช่วยตนเองให้ทำกิจวัตรประจำวันง่าย ๆ ได้บ้าง แต่ต้องมีคนดูแลแนะนำตลอดเวลา ไม่สามารถเรียนและประกอบอาชีพได้

3. พวกปัญญาอ่อนขั้นปานกลาง หรือพอฝึกได้ จะมีความสามารถเทียบเท่าเด็กอายุประมาณ 3-7 ขวบ สามารถเรียน เขียน อ่านและคัดเลขได้เพียงเล็กน้อย เช่นพอจะเขียนคำง่าย ๆ รู้จักจำนวนง่าย ๆ พอจะปรับตัวให้เข้าสังคมได้บ้าง สามารถที่ฝึกงานเป็นลูกมือช่างต่าง ๆ ได้

ทำงานบ้านง่าย ๆ ได้ บรรจุของลงหีบห่อ โดยจะต้องมีครุควบคุมดูแลและคอยให้คำแนะนำ

4. พวกปัญญาอ่อนขั้นเล็กน้อย หรือพอจะเรียนได้จะมีความสามารถเทียบเท่ากับเด็กอายุ 7-10 ปี ไม่สามารถเรียนตามหลักสูตรปกติ เรียนต่ำกว่าระดับชั้นจริง 2 ชั้นกว่า มีปัญหาด้านการอ่าน สามารถปรับตัวได้บ้างถ้าได้รับการสอน สามารถเรียน เขียน อ่าน และทำเลขได้ระดับประถม 1-2 โดยจัดโปรแกรมการศึกษานិเศษให้เหมาะสม เมื่อโตขึ้น จะฝึกอาชีพเบื้องต้นง่าย ๆ ได้พอที่จะประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและอยู่ร่วมกับสังคมได้ แต่อาจต้องช่วยแนะนำในบางขณะเมื่ออยู่ในภาวะสิ่งแวดล้อมที่ยุ่งยาก (วาริ ธีระจิตร, 2537)

สาเหตุที่ทำให้ปัญญาอ่อน

อาจแบ่งง่าย ๆ ตามสาเหตุที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. ความผิดปกติด้านชีววิทยา
2. โรคภัยไข้เจ็บ หรือสาเหตุอื่นที่ทำให้สมองถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง
3. พันธุกรรมหรือเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมทางสังคม

1. ความผิดปกติด้านชีววิทยา เด็กที่มีสภาพปัญญาอ่อนที่เกิดจากสาเหตุนี้ส่วนมากจะเป็นปัญญาอ่อนระดับพอฝึกได้ จากความผิดปกติดังกล่าวแบ่งแยกย่อยตามเหตุผิดปกติได้ ดังนี้

1.1 ครีตินนิซึม (Cretinism) เกิดจากต่อมไทรอยด์ผิดปกติไม่คอยทำงาน ผลิตฮอร์โมนไทรอกซินออกมาน้อย ทำให้ร่างกายเจริญเติบโตไม่เต็มที่

1.2 เดอะ อาร์เอช แฟคเตอร์ (The Rh factor) เป็นอาการผิดปกติในเลือดที่เรียกว่า เลือด Rh บวก และ Rh ลบเข้ากันไม่ได้ ทำให้เลือดที่ไปเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ อาจเป็นกับบุคคลทั้งครอบครัวซึ่งจัดเป็นลักษณะถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้

1.3 มองโกลิซึม (Mongolism) เด็กที่เป็นมองโกลอยด์ (Mongoloid) นี้คือลักษณะโครโมโซม (Chromosome) พิเศษต่างจากคนปกติ หรือปัจจุบันที่เรียกว่า ดาวน์ ซินโดรม (Down syndrome) ข้อสังเกตจากคนที่เป็นปัญญาอ่อนประเภทนี้มีลักษณะ

ก. เป็นมาแต่กำเนิด

ข. จำนวนมากกว่าครึ่งเกิดจากบิดามารดาอายุมากโดยเฉพาะมารดาที่มี

อายุประมาณ 37-45 ปี

ค. คลอดก่อนกำหนด หรือเกิดจากมารดาที่อารมณ์ผิดปกติ มารดาทำหมันมา แต่เกิดตั้งครรภ์ หรือมารดาตกโลหิตเมื่อตั้งครรภ์ได้ 2-3 เดือน

ง. อายุไม่ยืน ส่วนมากอายุไม่เกิน 30 ปี

1.4 ฟีนิลค็ทนูเรีย (Phenylketonuria) คือมีฟีนิลอะลานีน (Phenylalanine) ในเม็ดเลือดมากเกินไป เป็นพันธุกรรมที่อาจจะทดสอบได้โดยการตรวจปัสสาวะ

1.5 ฟีนิลไพรูวิก เอเมนเทีย (Phenylpyruvic amentia) คือการขาดการเปลี่ยนแปลงเผาผลาญอาหารในร่างกายอันเกี่ยวกับกรดอมิโน ทำให้เกิดสภาพปัญญาอ่อนอาจถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้

1.6 ไมโครเซฟาลีซึม (Microcephalism) เชื่อกันว่ามีสภาพที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์บางประการทำให้สมองไม่เจริญเติบโต กล่าวคือสมองหนักเพียง 1/4 ของสมองปกติทำให้โครงสร้างของสมองพิการด้วยทำให้เป็นปัญญาอ่อน

1.7 ไฮโดรเซฟาลีซึม (Hydrocephalism) มีสภาพผิดปกติบางอย่างในสมอง ทำให้ไม่มีที่ดูดซึมน้ำในสมองตามปกติ จึงเกิดมีน้ำในสมองมาก กระโหลกศีรษะโตผิดปกติ

2. โรคภัยไข้เจ็บหรือสาเหตุอื่นที่ทำให้สมองถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง สมองของเด็กอาจได้รับเชื้อโรคหรือได้รับความกระทบกระเทือนจนมีบาดแผลด้วยสาเหตุต่าง ๆ ตั้งแต่ก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือหลังคลอด จนทำให้มีสติปัญญาต่ำ

2.1 ระยะก่อนคลอด มารดามีโรคภัยไข้เจ็บระหว่างมีครรภ์ เช่น หัดเยอรมัน โลหิตเป็นพิษ ซิฟิลิส ฯลฯ

2.2 ระหว่างคลอด กรณีคลอดก่อนกำหนด คลอดยาก การคลอดที่ผิดปกติหรือได้รับบาดเจ็บระหว่างคลอดโดยเฉพาะบริเวณที่ศีรษะ เช่น กระโหลกศีรษะถูกบีบ กดอย่างแรงซึ่งอาจทำให้ระบบสมองกระทบกระเทือนได้ การตกเลือดภายในกระโหลกศีรษะเนื่องจากเส้นโลหิตที่เอื้อนมสมองแตกทำให้เกิดบาดแผลที่สมอง การคลอดที่ใช้เวลานานเกินไปอาจทำให้เด็กขาดออกซิเจน ชั่วขณะทำให้เกิดซีรีบรัล อะนอคเซีย (Cerebral anoxia) กรณีการใช้ยาสลบแก่มารดาในการทำคลอดก็อาจทำให้เกิดซีรีบรัล อะนอคเซีย หรือกรณีใช้เครื่องช่วยดูดทารกในการทำคลอดก็อาจทำให้ระบบสมองถูกทำลายก็ได้ ซึ่งก็เป็นสาเหตุให้เกิดสภาพปัญญาอ่อนได้เช่นเดียวกัน

2.3 หลังคลอด เด็กมีโรคภัยไข้เจ็บทำให้ไม่แข็งแรงหรือมีโรคแทรกซ้อน ทำให้ระบบประสาทเจริญผิดปกติหรือหยุดชะงักไป จึงทำให้เกิดการเป็นปัญญาอ่อน

3. พันธุกรรมหรือเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจหรือสิ่งแวดล้อมทางสังคม ทำให้เด็กไม่ได้รับการกระตุ้นเท่าที่ควร (วาริ ธีระจิตร, 2537)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2533) ได้ให้ความหมายของไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินซึ่งอาจจะเป็นเด็กหูตึงหรือเด็กหูหนวกก็ได้

เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 100, 1000 และ 2000 เฮอรัซท์ ในหูข้างตึกว่าเด็กไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์เต็มประสิทธิภาพในการฟัง อาจเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินในภายหลังก็ตาม

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ระหว่าง 26 ถึง 89 เดซิเบล ในหูข้างตึกว่า วัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500, 1000 และ 2000 เฮอรัซท์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงสูญเสียการได้ยินขั้นรุนแรง

เด็กที่จะได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องมีคุณลักษณะดังนี้

เด็กหูหนวก ได้แก่เด็กที่

1. สูญเสียการได้ยินในหูข้างตึกว่า 90 เดซิเบล (ISO) ขึ้นไป และเป็นการสูญเสียการได้ยินแต่กำเนิด หรือ
2. สูญเสียการได้ยินในหูข้างตึกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป และเป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง(หลังคลอด) หรือ
3. สูญเสียการได้ยินในหูข้างตึกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนเด็กพูดได้เขียนได้
4. ไม่สามารถเรียนหนังสือได้ หรือไม่มีการพัฒนาการทางภาษาตัดเทียมกับเด็กปกติ หากเด็กไม่ได้รับการการศึกษาพิเศษ

เด็กหัดฟัง ได้แก่เด็กที่

1. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26-89 เดซิเบล ในหูข้างเดียว เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด
2. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26-89 เดซิเบล ในหูข้างเดียว เป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง
3. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26-89 เดซิเบล ในหูข้างเดียว เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนเด็กพูดได้ เขียนได้

มัวร์ (Moore, 1987) ได้ให้นิยามของคนหูหนวกและคนหูตึงไว้ดังนี้

คนหูหนวก (A deaf person) ในทางการศึกษา หมายถึงคนที่สูญเสียการได้ยินในหูข้างเดียว 90 เดซิเบล หรือมากกว่า การสูญเสียดังกล่าวทำให้คนหูหนวกไม่เข้าใจการพูด ไม่ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟังหรือไม่

คนหูตึง (A hard-of-hearing person) หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35-89 เดซิเบล บุคคลดังกล่าวมีปัญหาในการฟังและเข้าใจคำพูด แต่เข้าใจคำพูดบ้างไม่อาจจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม

หากแบ่งตามระดับการสูญเสียการได้ยินตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาจะได้การสูญเสียการได้ยิน 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35 ถึง 54 เดซิเบล เด็กที่สูญเสียการได้ยินช่วงนี้มักไม่ต้องการการศึกษานិเทศ แต่ต้องการความช่วยเหลือในการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง

ระดับที่ 2 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 55 ถึง 69 เดซิเบล เด็กที่สูญเสียการได้ยินช่วงนี้ต้องการการศึกษานิเทศบ้าง ต้องการความช่วยเหลือในด้านการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูดด้านภาษาและการแก้ไขการพูด

ระดับที่ 3 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 ถึง 89 เดซิเบล เด็กที่สูญเสียการได้ยินในช่วงนี้ต้องการการศึกษานิเทศ ต้องการความช่วยเหลือในด้านการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูดด้านภาษาและการแก้ไขการพูด และบริการพิเศษทางด้านการศึกษา

ระดับที่ 4 สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบล หรือมากกว่า เด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับนี้

ต้องการความช่วยเหลือ และบริการพิเศษทางการศึกษาเช่นเดียวกับในระดับที่ 3

หลักสูตรและการเรียนการสอน

หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรครอบคลุมไปถึงการฝึกฟัง การฝึกสายตา การฝึกทักษะทางการพูด การฝึกทักษะทางภาษา

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึง ควรมีลักษณะแตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กหูหนวก การจัดการบริการทางการศึกษาแก่เด็กหูตึงนั้น ควรมุ่งเตรียมเด็กให้มีความพร้อมเพื่อการเรียนร่วม หรือเด็กที่เรียนร่วมอยู่แล้วก็ควรได้รับการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม ดังนั้นหลักสูตรควรเน้นการฝึกฟัง การแก้ไขการพูด การอ่านคำพูด การฝึกภาษา และการเรียนวิชาอื่น ๆ ควบคู่กันไป

สำหรับเด็กหูหนวกนั้น ทางกระทรวงศึกษาธิการจะต้องเป็นผู้กำหนดวิธีการสื่อสารว่าจะใช้ภาษามืออย่างเดียว หรือใช้วิธีการสื่อสารรวม (Total Communication)

สิ่งหนึ่งที่ขาดเสียไม่ได้ที่จะต้องกำหนดไว้ในหลักสูตร คือการฝึกอาชีพ ควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ มีการฝึกอาชีพเบื้องต้น

ความบกพร่องทางด้านสายตา

บุคคลที่มีปัญหาทางสายตามักพบได้บ่อย ๆ ในโรงเรียนและในสังคมโดยทั่วไป การมีสายตาบกพร่อง หมายถึง การสูญเสียการมองเห็นบางส่วนกับการสูญเสียการมองเห็นโดยสิ้นเชิง ซึ่งเรียกว่าตาบอด ดังนั้นลักษณะของความบกพร่องทางสายตาแบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือ

1. มองเห็นเลือนลาง (Partially sighted)
2. ตาบอดสนิท (Totally blinded)

มองเห็นเลือนลาง

หมายถึง บุคคลที่มีสายตาบกพร่องหลังจากการแก้ไขแล้ว จะมองเห็นได้บ้าง และสามารถใช้สายตาได้บ้างในระยะ 20/70 หมายความว่า บุคคลนี้จะมองเห็นได้ระยะ 20 ฟุต โดยที่คนตาปกติ จะมองเห็นได้ในระยะ 70 ฟุต เมื่อวัดด้วยเสนลเลนชาร์ท (Snellen chart) เด็กเหล่านี้ต้องการเครื่องมือและอุปกรณ์พิเศษบางอย่างที่ช่วยให้เด็กสามารถใช้สายตาได้ดีขึ้น

ตาบอดสนิท

หมายถึง บุคคลที่ตามองอะไรไม่เห็น หรือบุคคลที่มีสายตาสั้นอยู่บ่อยมาก หรือไม่มีเลย ซึ่งเป็นการสูญเสียการมองเห็น 2/200 หรือน้อยกว่านั้น หมายความว่า คนสายตาทึบก็จะมองเห็นในระยะ 200 ฟุต แต่คนตาบอดสนิทจะไม่สามารถรับรู้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ หรือแม้แต่การโบกมือในระยะ 2 ฟุต การเรียนการสอนสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นวิธีที่ไม่อาศัยสายตาเป็นหลัก

เด็กที่บกพร่องทางสายตาก็มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวด้วย เพราะต้องอาศัยการใช้สายตา เคลื่อนไหวช้า โลเวนเฟล (Lowenfeld, 1973) ได้ให้ข้อคิดว่า เด็กตาบอดมีข้อจำกัดในเรื่องของการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจ 3 ด้าน คือ

1. ความมากน้อยของประสบการณ์
2. ความสามารถในการเดินทางไปไหนมาไหน
3. การปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับตนเองได้น้อย

สรุปแล้ว บุคคลที่มีความบกพร่องทางสายตานั้น หมายถึง บุคคลนั้น ๆ ไม่สามารถอาศัยสายตาในการศึกษาเล่าเรียนให้เป็นที่ไปตามปกติ ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นได้เป็นการมองเห็นเลือนลางและการการมองไม่เห็นอะไรนอกจากแสงสว่างเพียงเล็กน้อย (วาริ ธิระจิตร, 2537)

เคิร์ค (Kirk, 1965) ได้จัดประสิทธิภาพของสายตาและลักษณะของการมองเห็นไว้

ดังนี้	ประสิทธิภาพของสายตา	ลักษณะของการมองเห็น
	20/20	100%
	20/35	89.5%
	20/70	64.0%
	20/100	48.9%
	20/200	20% อ่านได้เฉพาะอักษรเบอร์ลล์ ไม่สามารถใช้สายตาให้ เป็นประโยชน์ในชีวิต ประจำวัน

สาเหตุของความบกพร่องทางสายตา

การเกิดความบกพร่องทางสายตา จนถึงตาบอด อาจมีสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการ คือ

1. ความผิดปกติของดวงตา เกิดจากความเสื่อมสภาพของกล้ามเนื้อตาเป็นเหตุให้เกิดสายตาสั้น สายตายาว หรือเกิดมีปัญหามาจากการปรับภาพที่เลนส์ในดวงตา เป็นต้น ความผิดปกติอาจเกิดจากอุบัติเหตุ การไม่ได้ถนอมสายตาหรืออาจเกิดจากกรรมพันธุ์

2. ความผิดปกติของสายตา เกิดจากโรคภัยไข้เจ็บ จากอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่เป็นอันตรายต่อดวงตา จากฤทธิ์ยาบางประเภท ตลอดจนการใช้ยาผิด โรคบางอย่างที่ไม่สามารถป้องกันได้ เช่น เนื้องอกที่ดวงตา โรคภัยเหล่านี้มักทำให้ตาบอดหรือมีความบกพร่องทางสายตาอย่างรุนแรงได้ (วาริ ธีระจิตร, 2537)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ.2515 มาลี ศิริ (2515) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษาและสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" โดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาปัจจุบัน จำนวน 960 คน ผลการวิจัยพบว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ขาดอัตรากำลัง สถานที่และอุปกรณ์ นักศึกษาขาดความรู้และทักษะพื้นฐานทางด้านพลศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันฯ จัดสรรงบประมาณจัดหาบุคคลที่เหมาะสม ปรับปรุงสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้นำทางสันทนาการมาดำเนินการสอนเป็นกิจกรรมหลักสูตร ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกให้มากยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ.2520 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย

โรงเรียนละ 3 คน จำนวน 230 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและการสอนทาง
 พลศึกษา ครูที่สอนพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้น มีอุปกรณ์การสอนทางพลศึกษาไม่เพียงพอและ
 อยู่ในสภาพที่ไม่ดี ผู้บริหารไม่เข้าใจและไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ถูกเรียก
 ตัวไปช่วยงานด้านอื่น ครูพลศึกษาส่วนมากต้องการให้มีเอกสารและตำราประกอบการสอน พร้อมทั้ง
 ให้มีการสนับสนุนด้านการสอนวิชาพลศึกษาอย่างจริงจัง และควรมีการอบรมการสอนวิชาพลศึกษา
 ทุกปี

ในปี พ.ศ.2521 วิสิฐ เขมยภตตะพันธ์ (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด
 และดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถาม
 ไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียน
 มัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้จัดทั้งในด้านการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬารายวันใน
 โรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อการนันทนาการ สำหรับกิจกรรม
 พิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีจำนวนน้อยมาก

การสอนพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่เน้นในด้านการพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์และ
 สังคม ทางโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้สอนวิชาตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชาอื่นแทน คือ
 บาสเกตบอล วอลเลย์บอล และลิลาศ

ในปี พ.ศ.2524 เรียงชัย สังข์สวัสดิ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและ
 ดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา"
 โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร และครูพลศึกษาในโรงเรียนการศึกษาพิเศษทั่วประเทศ จำนวน
 ทั้งหมด 14 โรงเรียน ประชากรทั้งสิ้น 41 คน เป็นผู้บริหาร 23 คน ครูพลศึกษา 18 คน ผลการ
 วิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษส่วนใหญ่ครูพลศึกษา
 ไม่เพียงพอและไม่มีความรู้ทางพลศึกษา ขาดความรู้และประสบการณ์ในการสอนเด็กพิเศษ งบประมาณ
 ไม่เพียงพอ ไม่มีโรงฝึกพลศึกษาในร่ม ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักเรียน ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา
 อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกมีจำนวนไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมกับสภาพความบกพร่องของ
 นักเรียน ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร

ในปี พ.ศ.2525 พิชเรช นิริยหะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่" โดยใช้แบบถามถามครูผลึกษา จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จัดโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนดังนี้ คือ โครงการสอนผลึกษาในโรงเรียนและโครงการการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โรงเรียนจัดทุกโรงเรียน ส่วนโครงการการแข่งขันกีฬาภายนอกระหว่างโรงเรียนกับโรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการจัดเป็นส่วนมาก ส่วนโครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่อุปถัมภ์จัดน้อยมาก สำหรับปัญหาในการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนได้แก่ อุปกรณไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาดความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ ขาดอุปกรณทางด้านเทคนิคและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมผลึกษา

ในปี พ.ศ.2527 ทศนา นุ่นประดิษฐ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมผลึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้จำนวน 56 โรงเรียนผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลยแม้แต่โรงเรียนเดียว นอกนั้นอยู่ในระดับ "ดี" เพียงร้อยละ 35.71 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 53.57 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 8.93 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 1.75 ส่วนสถานภาพของโปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้ ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัด และระดับอำเภอในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในปี พ.ศ.2528 ประทีป เวทย์ประสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผลึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารและครูผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทุกโรงเรียน จำนวน 178 ชุด ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่มีการจัดโปรแกรมผลึกษาทุกโครงการ ยกเว้นโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางผลึกษาสำหรับเด็กอุปถัมภ์ ไม่มีโรงเรียนใดจัดเลย สำหรับปัญหาที่ประสบมากได้แก่ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ครูผลึกษามีไม่เพียงพอ ขาดขวัญ

และกำลังใจในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารและผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญและไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการจัดโปรแกรมพลศึกษา รวมทั้งศึกษานิเทศน์ไม่ค่อยให้คำแนะนำสนับสนุนและช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอและไม่ครบทุกกิจกรรมที่จัด สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มมีไม่เพียงพอและอยู่ในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ขาดหนังสือและเอกสารความรู้ทางพลศึกษาสำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดยานพาหนะและไม่มีความสะดวกในการเดินทางไปร่วมแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน รวมทั้งสภาพภูมิอากาศและฤดูกาลเป็นอุปสรรคต่อการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน

ในปีเดียวกัน ชิดชนก เศวตเศรณี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานการณ์จัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 8 คน ครูผู้สอน 23 คน และนักเรียน 52 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานการณ์จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

- 1.1 สภาพห้องเรียนยังไม่เหมาะสมและสภาพแวดล้อมถูกรบกวนจากเสียงและกลิ่น ทุกโรงเรียนมีอาคารสถานที่และอุปกรณ์เพียงพอ
- 1.2 โรงเรียนขาดครูสายสนับสนุนการสอน ครูประจำชั้นต้องสอนเองทั้งหมด
- 1.3 หลักสูตรที่ใช้มีเนื้อหายากและมากเกินไปไม่เหมาะสมกับคาบเวลาที่กำหนด
- 1.4 ครูต้องใช้อุปกรณ์ทุกวิชาที่สอนและต้องสร้างอุปกรณ์การสอนเอง
- 1.5 ครูต้องใช้วิธีการสอบข้อเขียนและการตรวจผลงานเด็กเป็นส่วนใหญ่ ครูต้องทำการสอนซ่อมเสริมทุกครั้งหลังการวัดผลประเมินผลแล้ว นอกจากนี้ครูยังมีปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการวัดผลไม่เพียงพอ

2. ปัญหาของผู้บริหาร

- 2.1 มีปัญหามากในเรื่องจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ
- 2.2 ส่วนใหญ่ผู้บริหารมีปัญหาในระดับปานกลางเกี่ยวกับการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมและการจัดบริการสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็ก

3. ปัญหาของครูผู้สอน ครูประสบปัญหามากในเรื่องต่อไปนี้
  - 3.1 การสนับสนุนของฝ่ายบริหาร ที่จะให้ครูได้รับความรู้เพิ่มเติมด้วยการอบรม
  - 3.2 เวลาที่ใช้ในการอธิบายบทเรียนให้แก่เด็ก และเนื้อหาของหลักสูตรปฐาติที่นำมาใช้สอน
  - 3.3 การขาดอุปกรณ์เฉพาะสำหรับสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากไม่มีเวลาและงบประมาณที่ใช้ในการผลิตอุปกรณ์
  - 3.4 เวลาที่ใช้ในการสอบทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ
  - 3.5 ผู้ปกครองยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนของเด็กและขาดการร่วมมือกับโรงเรียน
4. สภาพทางการเรียนของนักเรียน การเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่ครูต้องใช้เวลาสอบมากกว่าปกติ
5. สภาพทางสังคมของนักเรียน
  - 5.1 การสังคมของนักเรียนมีความสัมพันธ์โดยเฉลี่ยในระดับดี เด็กสามารถรวมกลุ่มเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติได้ดี
  - 5.2 นักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีกับครูผู้สอน
  - 5.3 สภาพอารมณ์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เด็กมีปัญหบ้างในตอนแรกแต่ก็สามารถปรับตัวได้
  - 5.4 ครูมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนและต่อการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนนักเรียนเองมีความพอใจกับการเรียนในโรงเรียนปกติ

ในปี พ.ศ. 2530 กลยุทธ์ ไกรฤกษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาความต้องการกิจกรรมนันทศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู" โดยศึกษาปัญหาและความต้องการกิจกรรมนันทศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู โดยใช้แบบสอบถาม ตามนักเรียนชาย หญิง ในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู จำนวน 258 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการเรียนวิชาผลศึกษาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบอยู่ในระดับน้อย นักเรียนมีความต้อง

การกิจกรรมผลศึกษา ในความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในปี พ.ศ.2533 พัฒนา เจริญวัฒนะมงคล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สภาพและปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาคาทอลิก กรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโรงเรียนและครูผลศึกษา 181 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ในด้านเกี่ยวกับสถานการณ์การจัดโปรแกรมผลศึกษา พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาคาทอลิกในกรุงเทพมหานคร มีการจัดโครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียนและโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนทุกโรงเรียน ส่วนโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนกับโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการนั้นมีการจัดเป็นส่วนใหญ่ และสำหรับโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางผลศึกษามีการจัดเป็นส่วนน้อย

2. ในด้านเกี่ยวกับปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษา พบว่า ปัญหาที่ประสบมากคือ ศึกษานิเทศก์ไม่ได้มานิเทศเท่าที่ควร สถานที่เรียนในร่มมีไม่เพียงพอ จำนวนนักเรียนในแต่ละคาบมีมากเกินไป ครูอื่น ๆ เห็นว่าวิชาผลศึกษาเป็นวิชาที่ไม่สำคัญในโรงเรียน ทางโรงเรียนไม่ได้จัดที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้นักเรียน ครูผลศึกษามีคาบในการสอนมากเกินไป และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายของนักเรียนหลังการเลิกเรียนมีไม่เพียงพอ

3. ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษา ทั้ง 5 ด้าน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นในด้านโครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียน และโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1971 โรบินสัน (Robinson) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจโปรแกรมผลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอาabama โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าวิชาผลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวม อยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนประมาณ 84% ที่นักเรียนห้องละ 50 คน ประมาณ 63 % ของโรงเรียนทั้งหมด ได้จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ และ 61 ที่ได้จัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้เครื่อง

อำนวยความสะดวกและอุปกรณ์พลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารให้การสนับสนุนน้อย

ในปีเดียวกันนี้ คอรั (Korri) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนของครูพลศึกษาสตรี และความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการสอนของผู้เรียนวิชาเอกพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา (Minnesota)" โดยใช้แบบสอบถามครูที่สอนวิชาพลศึกษา พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

ในปี ค.ศ. 1972 เฮิน (Hein) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "การสำรวจสภาพ การจัดโปรแกรมพลานามัยในโรงเรียนมัธยมของรัฐอาวาย" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอกเมือง 65 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

ในปีเดียวกัน โคเกอร์ (Coker) ทำการสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐหลุยส์เซียน่า โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 65 โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอนพลศึกษาจำนวน 75 คน พบว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้รวมทั้งการวางแผนงาน สำหรับผู้สอนพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์เท่าที่ควร

ในปี ค.ศ. 1975 เบสแมน (Bestman) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาเอม รัฐคาลิฟอร์เนีย" โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อแสดงผลของคุณภาพและประโยชน์ในปัจจุบันของโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอานาเอม จำนวน 25 โรงเรียน โดยใช้แบบสำรวจของเนลสัน (Neilson Score Card) ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะครูทำการสอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม และปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น
2. โดยทั่ว ๆ ไปครูพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนวิชาอื่น ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม

4. ในด้านโปรแกรมการสอน ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
5. ครูพลศึกษามีชั่วโมงการเรียนการสอนมากเกินไป
6. มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย

7. ขาดตำราและคู่มือในการเรียนการสอนของครูพลศึกษา

ในปี ค.ศ. 1978 ฮอร์ตตัน (Horton) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนของรัฐโอไฮโอ" โดยใช้แบบสำรวจของเนลสัน คอมเมอร์ ออลเซน (Neilson-Comer-Allsen Score Card) ในวิทยาลัย 6 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพของครูผู้สอนอยู่ในระดับปกติ
2. ขาดแคลนอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา
3. การจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
4. การช่วยเหลือในวงวิชาชีพของครูอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
5. โปรแกรมการศึกษาของครูอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ

ในปีเดียวกันนี้เอง สตรัทตัน (Stratton) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการเตรียมครูพลศึกษา การจัดอุปกรณ์และกิจกรรมสำหรับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษ สำหรับนักเรียนที่ผิดปกติในโรงเรียนมัธยม เอ เอ เอ ในรัฐเทนเนสซี" จำนวน 78 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนเกี่ยวกับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษ สำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีวุฒิทั้งปริญญาตรีและต่ำกว่า โดยมีครูชายอายุ 21-55 ปี ทำการสอนมา 1-30 ปี ครูหญิงอายุ 23-51 ปี ทำการสอนมา 1-36 ปี
2. โรงเรียนพลศึกษาส่วนใหญ่ในโรงเรียนมัธยม เอ เอ เอ มักจะมีการใช้ร่วมกันระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนปกติ โดยจัดอุปกรณ์และสถานที่เอาไว้ร่วมกัน
3. ภาระการสอนโดยเฉลี่ยต่อ 1 คาบ มีนักเรียน 10-35 คนขึ้นไป และโรงเรียนพลศึกษามีนักเรียนใช้บริการวันละ 50-150 คน
4. มีการจัดกิจกรรมและบริการในด้านอุปกรณ์อย่างเพียงพอพร้อมทั้งห้องกายภาพ

บำบัด โดยมีคำแนะนำติดตั้งอยู่ทุกกิจกรรม

5. นักเรียนส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตัวเองในการดำเนินกิจกรรมที่จัดให้

ในปี ค.ศ.1980 โมซาฟารี (Mozafari) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐฟลอริดา" โดยใช้แบบสอบถามถามหัวหน้าหมวดผลงานมัธยม 210 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 1,000 คน มีค่าสหสัมพันธ์กันในทางลบต่อโครงการสอนผลศึกษา โครงการแข่งขันกีฬาภายใน และโครงการการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

2. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 1,001 คน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางบวกต่อการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน

ในปี ค.ศ.1983 วิลด์ (Wilke) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อนาคตของโครงการสอนผลศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา โดยวิธีเดลิฟ" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโครงการสอนผลศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ควรจะมีวิชาเกี่ยวกับสมรรถภาพของระบบหายใจ โภชนาการ และการควบคุมน้ำหนัก ของร่างกายให้มากขึ้น ซึ่งควรจัดให้มีภาคปฏิบัติด้วย

2. ผู้บริหารควรเข้าใจและเห็นคุณค่าของกิจกรรมทางผลศึกษา และต้องสนองตอบต่อความต้องการของนักศึกษาด้วย

3. ควรพิจารณาจัดโครงการผลศึกษาให้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา

4. ควรจัดเป็นวิชาที่นับหน่วยกิตการเรียนด้วย

5. ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการออกกำลังกาย และเข้าร่วมกิจกรรมทางผลศึกษา เพื่อสุขภาพมากกว่าเพื่อแข่งขัน

6. บทบาทของโปรแกรมผลศึกษาจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต

7. วิธีสอนกิจกรรมผลศึกษาควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียน

8. ควรมีการรวมวิชาที่ซับซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อประหยัดงบประมาณ